

Ольга **УДОВИЦЬКА** – сучасна поетка. Народилася в селі Озерах на Полтавщині, там закінчила школу. Згодом навчалась і працювала в Дніпропетровському гірничому інституті. Після тяжких операцій на хребті втратила зір. Зараз мешкає у своїх рідних Озерах. Хоч і важко, але має найцінніше: оптимізм, доброзичливість, співчуття до людей. А насамперед у неї є Віра, яка дає сили жити й писати свої чудові поезії.

Ми, друзі, вмовили її віддати вірші до друку. Можливо, висловлені в них думки, почуття відгукнуться в душах читачів: когось підтримають, когось допоможуть, когось розчулять, але нікого не залишать байдужим...

Друкується із 2008 року в літературно-художньому та громадсько-публіцистичному журналі «Крила» Регіональної спілки письменників Придніпров'я.

* * *

Сині очі неба дивляться на мене,
Золотавий промінь душу зігрів,
Посміхнулось перше листячко зелене,
І кульбабка гордо щічки надува.

Біля хати тихо вітерець гуляє,
Обнімає ніжно запахом степів,
У садку синиця весело співає
І метелик красний мимо пролетів.

І натхнення буйно в серці розквітає,
І спішать рядочки на папір лягти,
І весняна врода в віршах оживає,
І вам бажаю втіху в поезії знайти.

28.03.2009

* * *

Старенька хата зажурилась,
Схилилась вікнами на тин,
Сьогодні їй весна приснилась,
Згадавсь високий, гарний млин.

Вона з ним долю розділила,
Стояла поруч все життя,
Його любила сильні крила...
Назад немає вороття.

Його давно вітри розбили –
Стоїть багато літ одна,
Колись було багато сили,
Тепер погорблена спина...

Старенька хата зажмурилась:
«Хоча б ще раз приснився млин!...»
А в небі осінь задошилась,
І журавлів курличе клин.

14.05.2009

* * *

Солодкі пахощі бузку
Весняний вечір обіймають,
А в кучерявому гайку
Пташині попури лунають.

А в небі місяць молодий
В яскраву зірку закохався,
В ранковім сьайві золотім
Щасливо з нею обвінчався.

Біляво прибрані сади
В нічній дримають прохолоді,
Лиш соловей на всі лади
Тремтить в пісенній насолоді.

08.05.2010

* * *

Ти в калиновім віночку, Україно мила!
Свою долю ще з колиски я тобі вручила!
Бо твоя співуча мова мене сповивала,
А твоя родюча вдача щедро годувала,
Твої очі волошкові в полі зустрічали,
Твої коси золотаві колосом спадали.
Міцне твоє перевесло все перетерпіло,
Твоє серце журавлине мене розуміло,
Твою вроду соковиту не захмарить лихо,
Тобі пісню про рушник заспіваю тихо...
Батьківщино дорога, Україно мила,
Свою долю ще з колиски я тобі вручила.

25.03.2011

ЗГАДАЛОСЬ

Дрімає ранок у тумані,
Співають заспані півні,
Шкребеться мишка у чулані,
Сльоза стікає по вікні...

Пора осінньої печалі,
Пора туманів і дощів,
Листочки збилися опалі,
День розпустився і стемнів.

Зірки у хмари заховались,
Завмерло в тишині село,
По черзі вікна загорались,
Димком вечірнім потягло.

Дрова потріскують у пічці,
Кипить картопля в казані,
Капуста квашена в тарілці,
До чаю коржики смачні.

Ми безтурботні і веселі,
Бо поруч мама і тепло,
Смачніше не знайти вечері!..
О, як давно це все було...

13.11.2011

* * *

Хлюпнуло сонечко теплом,
Травичка повела бровами,
Ліниво підвела стебло
І потяглася килимами.

Синіють проліски рясні,
Всміхається кульбабка мила,
Пташині ожили пісні,
Весняна повернулася сила.

Життя годинник завело,
До праці поспішили руки,
В полях завзято загуло –
Зимової не буде скуки.

Мозолі будуть, втома, піт –
Просолена тяжка робота,
В ній волошковий перецвіт,
Хлібів дозрілих позолота...

Вже лист осінньої пори
На землю втомлену спадає,
Без праці гаснуть вечори,
У сні природа завмирає.

Рукам би змореним спочить,
Та не дають мозолі спати,
А думка все в весну летить,
В поля світанки зустрічати.

Вам дяка, руки трудові,
За ваші шкарубкі долоні,
За хліб пахучий на столі
Схиляюся в низькім поклоні.
20.03.2012

* * *

Приснилась вишня біля хати
В бузкових пахощах зорі,
Схилилась у роботі мати,
Курчата з квочкою в дворі.

Співає півень голосистий,
Збирає сонечко росу,
День наступає золотистий,
І батько лагодить косу.

Бо трави видались високі,
Сягають майже до колін,
Між них – ромашки жовтоокі,
Волошок синій передзвін.

І неба голубі простори
Так ніжно дихають теплом...
Впаду у трав зелене море,
Пройдусь завітчаним селом!..

Назустріч односельці милі,
І мова рідна гомонить,
І відчуття летять щасливі,
І серце у журбі болить...

Все поруч – і любов, і горе!
Живі... І ті, що вже пішли...
Життя вже половіє поле,
Несе гіркі й солодкі сні.

28.05.2012

* * *

Серед квітів, ставків та широкого поля
Невесела моя народилася доля,
В тім куточку землі, що Озерами зветься,
Тут життя мого нитка і нині прядеться.

Тут дитинства мого розквітали барвінки,
Тут тепер моя доля гортає сторінки,
Є на кожній сторінці тепло Озерянське,
Перецвіти краси і мозолі селянські.

Від зорі до зорі оповита трудами
Озерянська земля колоситься хлібами,
Невичерпна криниця щедрот і добра,
Вона й людям своїм ці таланти дала.

Чебрецево-духмяна, гірка полином
Моя доля крокує рідним селом,
Де квітують сади і співає душа
І не в'яне його соковита краса.

31.05.2012

* * *

Вітер шумить про далеке дитинство,
Про горіхову гойдалку в нашім саду,
Про винограду зелене намисто,
Про мамину тиху та звичну ходу.

Вітер розкаже про яблука спілі,
Про їх неповторний запах і смак,
Про квіти шипшини під вікнами білі
Та на городі палаючий мак.

Вітер обніме спогадом тихим,
З думкою разом в минуле зліта.

В небо полине голубом сизим
Та нагадає про зрілі літа.

2007

ГРУШКА

Сховавшись, грушка-дичка
Під листячком висить,
Жовтенька, мов лисичка,
Від холоду тремтить.

Давно її сестрички,
Коли дозрів їх вік,
Попадали в травичку,
Забивши правий бік.

Одна вона лишилась
З далекої весни,
В спекоті поварилась,
Вітри не раз трясли.

Краса пожовкла дички,
Поморщилось чоло,
Її запали щічки,
І ніженьку звело.

Вже й листячко опало
На землю спочивать,
Та грушку не злякало
В одинці зимувать.

Зима її хутенько
Накрила кожушком,
Зігрілась щоб старенька
Міцним зимовим сном.

02.11.12

ПРО КОХАННЯ

По стежці дощик дріботить –
До спраглої троянди поспішає,
Її так ніжно хоче окропить,
Вона ж йому пелюстки ніжно розкриває.
І вже її краса в росі тремтить,
А він свій погляд в трави опускає,
Не дріботить, а в небо вже летить,
Перлини щастя щедро проливає.

03.06.2013